

Arrest

**nr. 60 030 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. R. BELLO, die loco advocaat P. MEIRSMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende onder verschillende identiteiten asielaanvragen in bij de Belgische overheid sinds 4 juli 1986. De tweede asielaanvraag dateert van 20 oktober 1988 en verzoeker verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 10 oktober 1988. Hij werd onder meer wegens het houden van een vervalst paspoort en gebruik van een valse naam, op 2 augustus 1989 te Brugge veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf. Er volgde een veroordeling op 15 mei 1990 door de correctionele rechtbank te Gent uit hoofde van misbruik van vertrouwen en verduistering, tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel voor vijf jaar en op 28 oktober 1997 te Antwerpen, uit hoofde van valsheid in geschrifte, tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Door verzoeker werden procedures ingeleid voor de Raad van State zoals die beëindigd bij arrest nummer 34.198 van 27 februari 1990. Op 20 augustus 1993 zou hij opnieuw het Rijk zijn binnengekomen om zich op diezelfde dag vluchteling te verklaren. De dienst

vreemdelingenzaken weigerde het verblijf, de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde die beslissing op 6 december 1993 en op 7 februari 1994 kreeg hij opnieuw bevel het grondgebied te verlaten. Op 25 november 1997 werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Zowel de ambassade van Ghana, Nigeria als van Togo, weigerden een vrijgeleide af te geven. Verzoeker werd vrijgesteld op 24 maart 1998 met een herhaald bevel het grondgebied te verlaten. Op 13 december 1998 kreeg hij nogmaals bevel om het grondgebied te verlaten. Hij diende op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag in bij toepassing van artikel 2.1° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Het onderzoekssecretariaat stelde op 25 juli 2001 vast dat het bij de aanvraag gevoegde dossier volledig was, maar stukken bevat die aanleiding konden geven tot betwisting, en maakte de aanvraag aanhangig bij een kamer van de Commissie. De aanvraag werd aanhangig gemaakt bij de vierde kamer. Verzoeker werd gehoord ter zitting van 26 november 2001 en het advies van 13 december 2001 was negatief. De Minister van Binnenlandse Zaken oordeelde op 31 mei 2002 dat advies te volgen. Er werd opdracht gegeven aan de burgemeester van Gent om aan verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Bij arrest van de Raad van State nr. 123.075 dd. 19 september 2003 werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen. Op 17 november 2003 kreeg verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing werd hem op diezelfde dag ter kennis gebracht. Op 04 februari 2004 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 93 van de Wet van 15 december 1980. De aanvraag werd op 25 juni 2007 zonder voorwerp bevonden omdat verzoeker het land verliet en terug binnenkwam op 18 februari 2005, voorzien van een geldig Ghanees paspoort met Duitse Aufenthaltstitel, waardoor hij tot verblijf in het Rijk werd toegelaten tot 19 mei 2005. Inmiddels werd er voor verzoeker op 27 juni 2006 aangifte gedaan in de gemeente Harelbeke van het voorgenomen huwelijk met mevrouw Deconinck E. Dit huwelijk heeft nooit plaatsgevonden. Verzoeker kreeg op 23 mei 2007 opnieuw een aankomstverklaring en werd toegelaten tot verblijf tot 16 augustus 2007. Hij verklaarde immers maandelijks heen en weer te reizen tussen België en Duitsland i.v.m. handel in tweedehandsauto's en legde opnieuw een geldig Ghanees paspoort met Duitse Aufenthaltstitel voor. Op 07 september 2007 vroeg verzoeker om de verlenging van zijn aankomstverklaring, nu hij inmiddels onmogelijk terug zou kunnen keren naar Ghana en hij in het bezit was van een arbeidsovereenkomst. Op 22 september 2007 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, hem op diezelfde dag ter kennis gebracht. Op 25 januari 2008 diende verzoeker onder de identiteit FREDDY George, 002.08.1963 te Dunkwa, met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag tot inschrijving in als Burger van de Unie (werkzoekende). Hij legde een Nederlands paspoort voor. Op 07 januari 2011 werd er een PV opgesteld door de politie van Sin-Gillis (Eurostar-post) waarbij werd vastgesteld dat verzoeker gebruik maakte van een vals en als ongeldig en gestolen gesignaleerd Nederlandse paspoort. Om redenen van fraude werd er op diezelfde dag overgegaan tot de intrekking van de E-kaart die aan verzoeker werd afgeleverd te Gent dd. 10 december 2010. Verzoeker bekwam immers deze E-kaart op basis van de voorlegging van het valse Nederlandse paspoort. Deze beslissing werd verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht. Op 07 januari 2011 kreeg verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de genaamde (G.F.) (...), geboren te (...) op (...), en van Ghanese nationaliteit,

alias: (F.G.) (...); (T.E.) (...); (O.F.) (...)

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1).

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

0 - artikel 7, eerste lid, 1° verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

0 - artikel 7, eerste lid, 3^e: wordt door de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of RIVIERE L. ATTACHE, geacht de openbare orde te kunnen schaden;
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van een ongeldig document
PV nr BR.21.CE.000013/11 van de politie SPC EUROSTAR

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden: (3)

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor gebruik van een ongeldig document bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Op 25/01/2008 heeft hij gebruik gemaakt van een Nederlandse paspoort (nr. NH0302296), ongeldig en gesignaleerd als gestolen en, om zich te registreren bij de gemeente van Gent. Op 10/12/2010 heeft betrokkene een E+ kaart (nr. B088841084) verkregen. Op 07/01/2011 werd deze kaart ingetrokken.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden: (3)
Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Duitsland. Mocht de overname door Duitsland niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep. Zij stelt: “Een eventuele schorsing en/of nietigverklaring van de thans voorliggende bestreden beslissing doet immers niets af aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verzoeker kreeg immers reeds op 22 september 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen dat bevel werd er geen rechtsmiddel aangewend en uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker het Rijk heeft verlaten sedert 22 september 2007. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 september 2007 is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer aanwezig waardoor het thans voorliggende verzoekschrift verzoeker geen enkel nut kan opleveren”.

In de mate dat verzoeker zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

De exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoekster stelt dat hij volkomen ter goeder trouw was toen hij de procedure doorliep om zijn Nederlandse paspoort te bekomen. Hij dacht dat het hier geldige papieren betrof. Indien verzoeker hier niet van overtuigd was, had hij zeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot regularisering van 15/09/2009. Verzoeker heeft onmiddellijk meegewerkt met alle bevoegde diensten. Verzoeker was zich van geen kwaad bewust. Verzoeker geeft toe naïef te zijn geweest, achteraf gezien maar de blijdschap van toen heeft elke nuchtere benadering monddood gemaakt. Achteraf gezien is verzoeker erg gestraft voor deze goedgelovigheid. Zo miste hij hierdoor de regularisatie van 2009. Het bevel tot bevel om het

grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde dient aldus te worden nietigverklaard.”

3.1.2. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392).

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”*

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet op voldoende duidelijke wijze te kennen geeft welke rechtsregel of rechtsbeginsel door de bestreden beslissing is geschonden. Het middel is niet ontvankelijk.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker stelt dat artikel 3 en artikel 8 EVRM geschonden worden indien hij wordt teruggestuurd. Verzoeker beschikte niet over voldoende tijd om zijn verdediging voor te bereiden teneinde een schending van het recht op gezinsleven aan te tonen. Verzoeker heeft een bijzondere band met België. Verzoeker woonde reeds lange tijd samen met zijn vriendin en ze wensden te huwen. Door de detentie van verzoeker te Brugge kan hij zijn gezinsleven niet verder zetten. Verzoeker heeft recht op een familie- en gezinsleven. Verzoeker vormt een feitelijk gezin met een Belgische onderdaan, met name mevrouw G. B. Dit gezinsleven is duidelijk vast te stellen. Zo vormen zij al een koppel sedert begin 2003. Het is onmogelijk om met zijn vriendin een relatie te hebben in Ghana. Het is onverantwoord te verlangen dat zijn verloofde naar daar gaat wonen als de veiligheid van het gezin niet kan gewaarborgd worden. Bovendien heeft verzoeker geen banden meer met Ghana. Er kan verder ook niet van zijn verloofde verwacht worden dat ze naar een land vertrekt waar haar rechtspositie als vrouw minder sterk is dan in België, alsook betreft het een totaal ander sociaal klimaat in Ghana dan in België. Verder spreekt zijn verloofde ook de taal niet. Economisch en medisch gezien zou zijn verloofde geen waarborgen hebben op een gelijkaardig bestaan als dat ze dit in België kunnen hebben als gezin. Aangezien de relatie dermate gevorderd is dat ze wensden te huwen met elkaar dient dan ook te worden gesteld dat verzoeker hier kan blijven. Artikel 8 E.V.R.M. dient in deze te worden geëerbiedigd. Wat artikel 3 E.V.R.M. betreft, welk stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen kan verzoeker het volgende stellen. De reden waarom hij Ghana in 1986 is ontvlucht ligt in het feit dat de heer G. diende binnen te gaan in het leger. Aangezien een inlijving in het leger te Ghana erg zwaar is wenste de heer G. het land te ontvluchten. Het is zo dat een militair in Ghana regelmatig mensen dient te mishandelen en daden dient te stellen waarvan de heer G. op voorhand wist dat deze niet in zijn aard liggen. De heer G. is een erg zachtmoedig persoon en zou het niet kunnen uithouden in Ghana als militair. Hem terugsturen naar Ghana waar hij zich door gewetensproblemen onttrok aan zijn dienstplicht, is gelijk aan het terugsturen van de heer G. om te worden mishandeld en misschien erger. Dergelijke omstandigheden rechtvaardigen dan ook een verder verblijf in België. Het bevel tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde dient aldus te worden nietigverklaard.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker laat na in feite aan te tonen dat er sprake is van een familie- en gezinsleven. Hij komt niet verder dat op algemene wijze te stellen: "Verzoeker heeft een bijzondere band met België. Verzoeker woonde reeds lange tijd samen met zijn vriendin en ze wensen te huwen" .

Verzoekers betoogt dat hij sinds 2003 met mevrouw B. G. een relatie vormt komt niet waarachtig over nu uit het administratieve dossier blijkt dat hij nog in 2006 met een andere vrouw in het huwelijk wenste te treden. Verzoeker deed op 27 juni 2006 een aangifte in de gemeente Harelbeke van het voorgenomen huwelijk met mevrouw D. E. Dit huwelijk heeft nooit plaatsgevonden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Verzoeker betoogt: "De reden waarom hij Ghana in 1986 is ontvlucht ligt in het feit dat de heer George diende binnen te gaan in het leger. Aangezien een inlijving in het leger te Ghana erg zwaar is wenste de heer George het land te ontvluchten. Het is zo dat een militair in Ghana regelmatig mensen dient te mishandelen en daden dient te stellen waarvan de heer George op voorhand wist dat deze niet in zijn aard liggen. De heer George is een erg zachtmoedig persoon en zou het niet kunnen uithouden in Ghana als militair. Hem terugsturen naar Ghana waar hij zich door gewetensproblemen onttrok aan zijn dienstplicht, is gelijk aan het terugsturen van de heer George om te worden mishandeld en misschien erger."

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. *In casu* wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC